

INTERVIUL SĂPTĂMÂNII

Spunea o dată Titus Lucaci, fostul ispravnic al lui „U”: „Dragă Mircea (n.r. Mircea Luca), „U” ești tu. Zadarnic cauți să-mi aduci aminte că ești respectabilul domn doctor O.R.L.-ist Luca Mircea. Pentru noi toți, și poate nu numai pentru noi, ai să rămii în vecii vecilor doar stoperul lui „U”, cel cu părul căzut ca la beatnici, și cu fruntea bandajată, ca la cascadori, de pe urma intrărilor în gheata lui Bonibadi sau a lui Bazil Marian”.

Păreră lui Titus Lucaci nu este izolată. Stoperul Mircea Luca, adică cel care a jucat 17 ani în Divizia A, se confundă cu o bună parte din istoria echipei sale.

L-am vizitat într-o seară pe Mircea Luca. Era la „clinici”, de gardă. Întâlnirea cu renumitul orelist clujean a fost un fericit prilej de aduceri aminte.

— Ce mai spui de „U”, doctore?

— Moment greu. Ca multe altele. Dar, parcă, acesta din urmă e mai trist. „U” e din ce în ce mai puțin o echipă de suflet. Jucătorii vin parcă numai să-și facă viața mai ușoară. În afară de asta, se mai comit și greșeli. Ca un făcut, în ultima vreme s-a dat drumul la jucătorii cei mai inimoși și cinstiți. Așa au plecat Adam, Marius Bretan, Dragomir, Gadja.

Stau și mă gîndesc uneori de ce s-a împietrit inima unor jucători ca Lică, Munteanu, Uifăleanu și alții. Stau și mă gîndesc de ce a murit, de fapt, pasiunea pentru fotbal. Probabil că-i un complex de treburi la mijloc. Te rog să mă crezi că am ajuns pînă acolo încît as-tăzi parcă-i jenant să te ocupi de sport. Ani de zile eu a trebuit să sufăr de pe urma concurenței pe care imaginea fostului fotbalist Luca o făcea tinărului doctor Luca. Cred că am început să scap de fantoma fotbalistului abia după ce am făcut vreo 10.000 de operații. Si cazul meu nu e singurul. Ascultă-mă pe mine: a ajuns să fie jenant să te ocupi de sport. Imi aduc aminte, conferențiarul Coja, un om de mare talent, n-a fost făcut profesor pentru că se ocupa de secția de fotbal a lui „U”. În clipa în care a lăsat treaba asta, a ajuns profesor la București. Scăpase, cum s-ar spune, de năpastă. Și cine contribuie la statornicirea acestui sentiment? În primul rînd, cei superficiali și nesimțiti. Ei fac să se vorbească urît despre una dintre cele mai nobile preocupări ale omului, sportul. Iată de ce, dacă ai să mă întrebi despre sport, în general, și despre fotbal, în special, am să răspund fără înconjur: or fi ele greutățile multe la diversele capitole, la organizare, la administrativ, la bază materială, dar cel mai greu lucru, cel mai trist lucru este acela că nepasionații pot să intre în sport.

— Credeți că o echipă universitară de fotbal mai e posibilă, față de exigențele fotbalului modern?

— Să nu cochetăm cu ereziile. Ce fel de vorbă e asta: echipă universitară? În fotbalul nostru din prima divizie, 70 la sută dintre fotbaliști sînt studenți. Atunci de ce se mai pune cu atîta patimă problema echipelor universitare? Cum e posibil să se tindă măcar spre ideea că ar fi bine ca fotbaliștii să n-aiă acces într-o sală universitară? Oameni buni!! Să fim realişti!! Un tînr ştie mai bine decît noi ce are de făcut în viață. Eu am să-ți arăt negru pe alb că C.F.R.-ul din Cluj e o echipă mai universitară decît „U”. Gadja e la veterinară, anul IV, Lupu e la Științe economice, Dragomir, Marius Bretan, Mihai Adam sînt foști studenți, astăzi ingineri; Pripici e la economice, Petrescu, Tegean și Vișan sînt la educație fizică, Roman e și el la economice... Ce atîta vorbă cu studenții care ar măcina chipurile fotbalului? Alta-i hiba, repet. Hiba e în lipsa de pasiune. Hiba e în disprețul cu care copiii se uită la tradiție. Vrei să-ți spun ceva? Jucătorii de azi ai

lui „U” habar n-au ce-i aia „U”, habar n-au ce a însemnat „U”, în viața sportivă a României. Pe vremea mea, marii profesori Hațieganu și Benetatto se fotografiau cu echipa. Astăzi, nimeni nu se gîndește la treaba asta. Dacă

DOCTOR MIRCEA LUCA

„MARI PROFESORI HAȚIEGANU ȘI BENETATTO ERAU MÎNDRI SĂ SE FOTOGRAFIEZE CU ECHIPA DE FOTBAL”

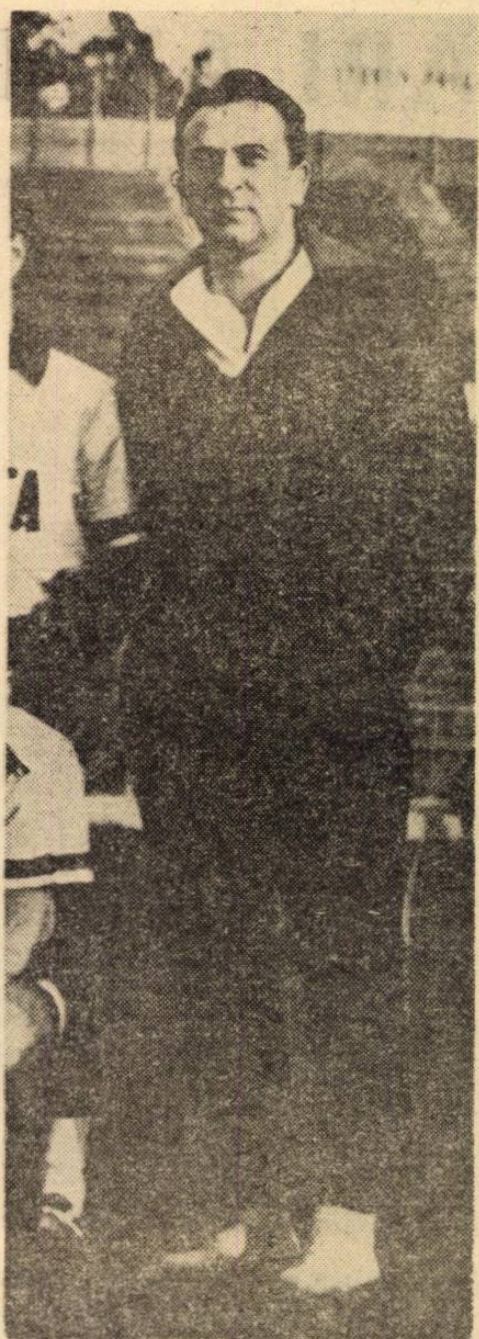
- „U” E, DIN CE ÎN CE MAI PUȚIN, O ECHIPA DE SUFLET.
- 70% DINTRE FOTBALIȘTII ROMANI SÎNT STUDENȚI.
- FOTBALUL TREBUIE DAT PE MINA PASIONAȚILOR.
- ECHIPA NAȚIONALĂ A FOST RODUL UNUI CADRU SUFLETESC
- LA CLUJ SE DANSEAZĂ UN VALS MELANCOLIC.

un părinte și-ar vedea feciorul în tricou, alături de rector sau decan, ar fi tare bucuros, și n-ar mai vedea în sport o treabă de ocară. Din păcate, lipsa de pasiune îi macină nu numai pe jucători. Există mulți conducători de cluburi, și nu numai dintre cele universitare, care se fotografiază la la minut numai ca să aibă la îndemînă poza cînd e să facă un drum cu echipa în străinătate. În rest, fotbalul merge de la sine. Mi s-a spus deseori: Da' tu, Mircea, de ce nu te

bagi la conducere? Am răspuns întotdeauna cîstît: n-am timp cît ar trebui să am. Aici, la fotbal, nu poți să păcălești, adică să faci și una și alta. Iată de ce e nevoie de conducători care să se ocupe numai de asta, și nu între două telefoane.

— Vorbești de lipsa de pasiune a fotbaliștilor. Care ar fi soluția, știut fiind că pasiunea nu se prea poate dezvolta ca forța și rezistența?

— Soluția-i una singură. Fotbalul trebuie dat pe mina pasionaților. Răul trebuie curmat de la rădăcină. Totul trebuie să se petreacă în jurul pasionaților. Mie îmi crește inima cînd îi văd jucînd pe frații Nunweiller, pe Lupeșcu, pe Hălmăgeanu, pe un Dinu, mai ales, și pe alți citiva. Din păcate, în jurul lor există foarte mulți oameni care trag la fit. Soluția? Afară! U.T.A. a făcut mai mult decît a putut pentru că și-a adunat forțele în jurul a trei pasionați — Lereter, Petrescu, Pojoni. Ei au creat atmosfera de lucru. Uneori, o atmosferă de lucru

asta știe să adune oameni. Nu întîmplător el a pus bază pe cei inimoși și foarte cinstiți. S-au mirat mulți că Angelo a pus baza în primul rînd pe Lucescu, pe Radu Nunweiller, pe Dembrowschi, pe Dinu, pe Sătmăreanu. Ei au fost și sînt, în primul rînd, creatorii unei atmosfere. Ei le-au spus celorlalți: „Băieți, e o treabă de făcut. Să punem umărul”. Asta a fost tot. Toate celelalte discuții cu stilul de joc, cu alegerea oamenilor pe posturi, cu elasticitatea tactică, toate astea sînt secundare. La mijloc e suflul. Cu suflul ajungi oriunde, adică mai departe decît poți.

— Pentru că veni vorba despre echipa națională... Cum apreciați rezultatele din ultima vreme?

— Rezultatele din toamna asta reprezintă exact potențialul adevărat al fotbalului nostru. Cel din primăvară, însă, reprezintă mult mai mult decît poate fotbalul nostru. Și ele au fost cu puțință pentru că atmosfera, starea sufletească a echipei au dat aripi ca niciodată altcîndva. S-ar putea spune că părerea asta este demobilizatoare, dar eu cred că-i mai cîstît să spunem lucrurilor pe nume, adică să știm pe ce contăm, așa cum se obișnuiește nu numai în sport. De ce să vorbim mereu despre faptul că „am jucat sub posibilități” și să nu recunoaștem niciodată că uneori „am jucat peste posibilități”?

— V-aș întreba, în calitate de fost jucător și antrenor, dacă socotiți că fotbaliștii lucrează suficient pentru stadiul actual al fotbalului.

— Răspunsul cîstît e unul singur: „nu știu dacă se lucrează mult sau dacă se lucrează puțin. Și te asigur eu că nici un antrenor nu știe dacă lucrează mult sau dacă lucrează puțin. Asta se întîmplă nu pentru că n-ar ști cît ar trebui să se lucreze în general, ci pentru că nu știe cu cine lucrează. Majoritatea jucătorilor fiind din rîndurile celor nepasionați, se prezintă la antrenament într-o stare fizică nu prea bună. Antrenorul care forțează pregătirea ca și cum jucătorul s-ar prezenta cu conștiința curată, greșește, pentru că-l dă peste cap. Cel care reduce din pregătire, dîndu-și seama că jucătorul și-a cam făcut de cap, nu atinge norma necesară și plătește. Totul e simplu ca bună ziua. Iată de ce mă întorc iarăși și spun că stilpii fotbalului românesc trebuie căutați printre pasionați, de la conducător și pînă la ultimul jucător.

— Cum explicați sezonul neobișnuit de slab al lui „U”?

— Răspunsul e iarăși simplu. Au fost Universitarele de la Constanța, încheiate cu un succes, a fost banchet, au fost bucurii de toate felurile, și o dată întorși acasă, jucătorii n-au mai răspuns la comenzi. Ai să-mi spui că într-o situație asemănătoare au fost și cei din Craiova. Iar eu am să-ți răspund că cei din Craiova au rezistat mai bine, pentru că sînt mai tineri sufletește, că au un public care-i iubește mai mult, și care vine în număr mare la stadion, nu ca la noi, unde s-a instaurat un cerc vicios în care lipsa de pasiune de pe teren se transmite în tribune, iar de la cei 5-6.000 din tribune coboară din nou pe teren, celebrînd un vals melancolic. Ține minte ce-ți spun! Trebuie umblat la pasiune, la această calitate despre care spui că nu se prea dezvoltă. Cine iubește fotbalul, trebuie să rămî-nă. Și să-l pună mai presus de orice. Cînd m-am înșurat, nevas-la a vrut să plece peste două luni la București. Imi spunea că sînt înșurat cu fotbalul. Am avut o seară lungă de discuții și am făcut precizările necesare: draga mea, eu la treaba asta cu fotbalul nu am să renunț. Dacă se poate așa, bine. Și s-a putut...

Ioan CHIRILA

• **DACA DUMITRACHE...** „Ei, ce ziceți, va cîștiga Dinamo campionatul?” — ne întrebă direct Octavia Mihăilescu din Predeal.

— Nu știm. Posibil. Are mari șanse. Ca și Steaua, de exemplu.

„Eu aș vrea tare mult să-i cîștige. Mai cu seamă că acum, spre sfîrșitul turului, Dinamo manifestă o formă foarte bună și are, din nou, în Dumitrache, același atacant valoros, revenit la marile lui ambiții de altădată...”

— De acord. Numai că Dumitrache ar fi și mai util echipei sale, de asemenea, naționalei, dacă n-ar mai intra în conflict cu arbitrii.

• **SUS ȘI TARE, RĂSPI-CAT!** Bogdan Miliș, din satul Izvorul Dulce — Buzău a ajuns, recent, la o discuție foarte aprinsă cu un prieten pe o temă — nici nu se putea altfel — de fotbal. „Eu susțin sus și tare, răspicat, hotărît, convins că un antrenor poate să fie, în același timp, și jucător la echipa respectivă. Bineînțeles, dacă-i permite vîrsta. Poate sau nu poate...”

— Răspicat, hotărît, convîngător (sperăm), vă răspundem că poate. Un exemplu recent. Anul trecut Ion Nunweiller a jucat la Dinamo, fiind și antrenor secund. La echipe mai mici există exemple mai numeroase.

• **DE LA COLEA RĂUTU, LA ANTRENORUL NAȚIONAL.** Sîndu cu diversi treburi pe la București, clujeanul Ioan Breharu și-a zis să nu scape unul din cupajele găzduite de stadionul „Republicii”. Și s-a nimerit să stea lîngă Colea Răutu. „M-am surprins plăcut obiectivitatea și comentariile foarte inteligente ale acestui cunoscut actor de teatru și film...”

— Normal, tov. Breharu. Colea Răutu este o prezență permanentă la meciurile Diviziei A. Și nu de ieri de alaltăieri. „O a doua problemă despre care vreau să vă scriu este aceea a antrenorului echipei naționale. Eu consider că există cel puțin 20 de alți antrenori mai buni. Chiar și aceia care au mai fost la cîrma reprezentativei...”

— Și care n-au reușit să conducă liniștit „corabia” printre atîtea stînci și valuri ca Angelo Niculescu. Ușor se mai uită rezultatele bune.

• **SCRISOAREA SĂPTĂMÂNII.** Sprijinit de capatul unui pat de spital din Timișoara, prof. Eftimie Brănișteru ne scrie: „Urmăresc atent tot ce se scrie despre fotbal, despre echipa națională. E bine că se frămîntă oameni competenți, pentru că într-adevăr, multe probleme spinoase mai imobilizează organismul fotbalului; sport de la care se așteaptă mult și în care, zicînd din cînd în cînd, ca o flacără, căutăm s-o căpătăm repede pentru a o păstra într-o urnă, dar nu reușim și ne prăbușim oboșiți, ca acei copii care alegă ore întregi după un futare, fără să-i prindă. Parcă ne învîrtej în jurul unui punct mort. Problemele se macină la moara marilor specialiști, fără să li se găsească soluțiile. Dar e foarte simplu. O spune un om trecut de 60 de ani. Cheia vrăjita a tuturor marilor realizări, din orice domeniu, este MUNCĂ. Din spuma de sudore se nasc stropii performanțelor și satisfacțiilor. Numai prin muncă se vor putea rezolva problemele de tehnică, de forță, de viteză, de joc. Restul sînt doar vorbe goale...”

• **UN ANTRENOR HARNIC.** Un bucureștean, Pompiliu Persa, vrea să afle „cine și ce fel de om este acest Vasile Băluțu, antrenorul care a cîștigat, cu echipa Universitatea Cluj, de două ori consecutiv campionatul de tineret-rezerve, aflîndu-se pe punctul de a-i cîștiga și pe al treilea?”

— Un clujean simpatic, destul de tînr, ambițios, modest, harnic, cu... ochi format pentru tinere speranțe. De altfel, V. Băluțu a fost și antrenorul formației de juniori „U” Cluj care a cucerit titlul cu vreo patru ani în urmă. A jucat în echipa mare a lui „U”.

• **PE SCURT.** Denes RUZZA (Ș. Gheorghe) și dr. M. RADU (Arad): S-a scris mult despre acel arbitraj. M. Bădulescu a fost sancționat; Nicolae MIHAI (Pitești): Adresa Ștei este calea Plevnei nr. 114, București; Grigore MANDACHE (Rădășeni-Suceava): Se califică echipa care a înscris mai multe goluri în deplasare; D. Chiriac (P. Neamț): Jucătorilor dinamoviști le puieți scrie pe adresa sos. Ștefan cel Mare 7-9, București.